

[AccueilRevenir à l'accueilCollectionMythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567CollectionMythologia, Venise, 1567 - Livre VIIItemMythologia, Venise, 1567 - VI, 15 : De Marsya](#)

Mythologia, Venise, 1567 - VI, 15 : De Marsya

Auteur(s) : Conti, Natale

```
","author_name_items":"Auteur(s)","author_size_items":"16px","title_size_items":"16px"}}, new UV.URLDataProvider()); /* uvElement.on("created", function(obj) { console.log('parsed metadata', uvElement.extension.helper.manifest.getMetadata()); console.log('raw jsonld', uvElement.extension.helper.manifest.__jsonld); }); */ }, false);
```

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VI

[Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 15 : De Marsya](#)

est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 15 : De Marsyas](#)

est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 16 : De Marsias](#)

est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Thamyrim scripsit, ob suam in Deos temeritatē & arrogantiam: quod quidem rationi magis conuenit, cum tantæ arrogantix pœnæ luendæ breuissimum sit tempus humanæ uitæ cursus. ob eam calamitatem oculorum ferunt cessasse Thamyrim à componendis carminibus, quare dictæ sunt illi Musæ cantum & citharæ peritiā ademisse. At quam ridicula est Dii boni alienarum ineptiarum derisoris Zezæ explicatio, quā prodidit chil. 7. hist. 108? inquit enim Thamyrim nobilem fuisse poetam, qui mundi creationem quinque millibus versuum complexus sit, sed cum esset superbus & arrogans, eiusque scripta periissent, fabulari sunt antiqui, ut ait, illum cum Musis cecasse, & factum cæcum, ac diuinam cantilenam illi fuisse ademptam. Hæc explicatio fabulæ quantopere frigeat, quis non sentit? non enim propter has ambages, & nugas aniles, fabulæ fuerunt excogitatæ ab antiquis; sed, ut dicebam, quo nos deorum metu & reuerentiâ, ab inani arrogantia absterrent eorum exemplis, qui cum arrogantes fuissent, pœnas ingentes suæ temeritatis dederunt. ut essemus acceptorum à Deo beneficiorum æmores, ut neque nimis aduersis deprimeremur, neque felicibus rebus nimis extolleremur: quorum vitiorum utrunque & Deo minime placet, & homine sapiente est omnino indignum. Hæ causæ fuerunt, ut mihi quidem videntur, multo honestiores & probabiliores cur fabulæ huiusmodi fingerentur, quâuis alicuius historiæ fundamēto fulciantur. at nunc de Marsya dicatur.

De Marsya.

Cap. XV.

MArsyas quoque Phrygius tibiçen ob similem huic temeritatem & petulantiam non leue suppliciū subiuit. Hic Thyagnidis fuit filius eius, qui primus omnium mortalium leges musicas ad laudes Deorum, quibus in solennitatibus Græci vsi sunt, accommodauit: qui Marsyas ausus est cum Apolline de tibiæ peritiâ contendere. Fabulati sunt hunc magna consuetudine cum Cybele fuisse coniunctum, sed diu postea peruagatum in Nysam ciuitatem ad Dionysium, qui ibi regnabat eo tempore, peruenisse: ubi cum Apolline illic inuento, qui cum ob alia multa præclara, tum ob inuentam citharam, & artem pulsandæ citharæ magno in honore habebatur, ausus est contendere: cum ipse tibiæ à Minerua eiectas suscepisset ut aiunt, iisque inflandis factus iam peritior sibi videretur. Apollinem igitur in certamen musices prouocauit ea conditione, ut victor victo quodcunque libuisset, imperaret, ut testatur Pausanias in Phocæicis. Idcirco mansit ea consuetudo postea in magnæ matris sacrificiis, ut adessent illis etiam tibiæ, ut ait Myrleanus Asclepiades. in eo certamine igitur cum Apollo citharâ pulsasset, mox ore cantabat; at Marsyas tibiis inflandis tantū erat peritus, quare etiam victus pœnas dedit suæ temeritatis. Istud certamen commissum fuisse non procul ab Apamia ciuitate iuxta lacum, in quo ad vsum tibiæ optimi calami gignuntur, scriptum reliquit Strabo lib. 12. ex eo lacu dicuntur manare fontes Marsyæ fluminis, cum Ouid. lib. 6. Metam. Marsyam scribat fuisse ab Apolline in fluuium mutatam. Nam fama est apud eundem lacum tibiæ à Minerua fuisse inuentas, quas cum illa inflaret, seque in lacu conspexisset, orisque turpitudinem vidisset, & tumorem, illas abiecit, secedite hæc inquit malæ corporis deprauationes, ut ait Athenæus libro 14. has cum reperisset Marsyas, qui multo ante bella Troiana floruit, non solum in-

A a a a fluit,

Mythologiae

flavit, caeterosque illarum pericia antecelluit, sed etiam Doricæ musicæ potest, geminarumque ciliarum fuit inventor, sicut Amphion Lydiæ, ut testatur Plur. in libro de Musica. fama est igitur Marsyam vbi cum Apolline decertans victus fuisset, de pinu arbore propinqua fuisse suspensum, & excoriatum, ut testatur Nicander in his carminibus;

Πολλὰς ἔχθ' ἔπειτα γοῶν ἀπὸ δάκρυα τρυφῆς

Μαρσύου, ἔχεται φιλῶν ἀπὸ φλοῦς ἰσχυροτέρου

Sæpius & lacrymas de pinu tristis ademit

Marsyæ, vbi Phœbus nudavit cortice membra.

- 10 E pelle Marsyæ vtris factus fuit, quem in Celenorum ciuitate fuisse scribit Herodorus in Polymnia hoc pacto, *ἢ δὲ, ἰσχυρὸν ἰσχυρῶν τῶν δάκρυα τρυφῆς εἰς τὸ φρούς, ἢ ἀπὸ τῆς περιούσιας, περιούσιας ἐν κλαυθρῶν, ἢ ἐκ πύλαι ἀκαθάρτου μαρσύου πεταμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ ἰσχυρῶν ἢ μαρσύου. τῆς, ἢ τῆς τοῦ χαλκοῦ ἐκ καταρρέατος. ἢ ἐκ τῶν ἀσπρῶν τῶν κλαυθρῶν ἀσπιδάδων, ἢ ἐκ τῶν μαρσύου ἰσχυρῶν, ἢ ἐκ τῶν, καὶ ἢ τῶν κλαυθρῶν μαρσύου ἀσπιδῶν ἐκ τῶν ἀσπιδάδων, τῶν ἀπὸ φρούς ἀσπιδῶν, ἢ ἀπὸ ἰσχυρῶν ἀσπιδάδων, ἀσπιδάδων.* Illi postea quam Halym traiecerunt fluvium Phrygiæ, per ipsam profecti Celenas adierunt: vbi scaturit fontes Mxandri fluminis, & alterius non minoris Mxandro, cui nomen est Catarrhactes. hic oritur è foro Celenorum, & in Mxandrum influit: vbi est etiam Sileni Marsyæ vtris in ciuitate suspensus. est enim sermo Phrygum quod is de Marsya ab Apolline excoriato fuit suspensus. Dicitur ea de causa vniuersis tribuinibus deinde iratus fuisse Phœbus, quem Sacadæ opera placatum postea fuisse memorat, cum is primus Delphis Pythium cantum cecinisset. Quid per hanc fabulâ significare voluerint antiqui, manifestum omnibus esse arbitror, quoniam dictum fuit ad superbiorum, & nimis elatorum animorum deprimendam temeritatem multas fabulas fuisse inuentas, quibus etiam consolandis illis, qui molestiarum & calamitatum cumulis obruuntur, vti licet. nam vt Deus in temerarios animaduertit, ita viros bonos aliqua calamitate oppressos adiuuat, quod & ipsum per fabulas antiqui nobis tradiderunt. Cretheis enim Hippolyti filia Acastii vxor cum capta fuisset Pelei desiderio, neque tamen Peleo vt secum congregaretur persuadere posset, illum apud Acastum, quia suam pudicitiam tentasset, accusauit. Hunc Acastus secum habens ad verticem Pelei montis adduxit, & vincitum feris laniandum reliquit, vt scripsit Diognetus in rebus Smyrniæ. Verum eius innocentiam misertus Iupiter ensem illi per Vulcanum misit, quo se à feris tueretur: deinde cum in vibem venisset paucis comitantibus Acastum debellauit, & imperio ipse potitus est. vt igitur non est viri sapientis aduersus diuinam Dei voluntatem ob præsentem felicitatem & opulentiam insurgere, sic in rebus aduersis non est cedendum viribus tempestatis, sed in vtrisque certa animi moderatione vti conuenit. nunc de Ixione dicamus.

De Ixione.

Cap. XVI.

ENimvero multo his sceleratior fuit Ixion Phlegyæ filius, vt sensu Euripides; vt Aeschylus, Antionis; vt Pherecydes, Pisiones & Acibonis; vt verò alii Martis, & Pisidices. Hic enim Diam filiam Ixionis, vel, vt alii maluerunt, Deionis, vxorem duxit; cum pollicitus esset se multa munera socero mox esse daturum. verum cum ad illa accipienda venisset Deionem, hunc